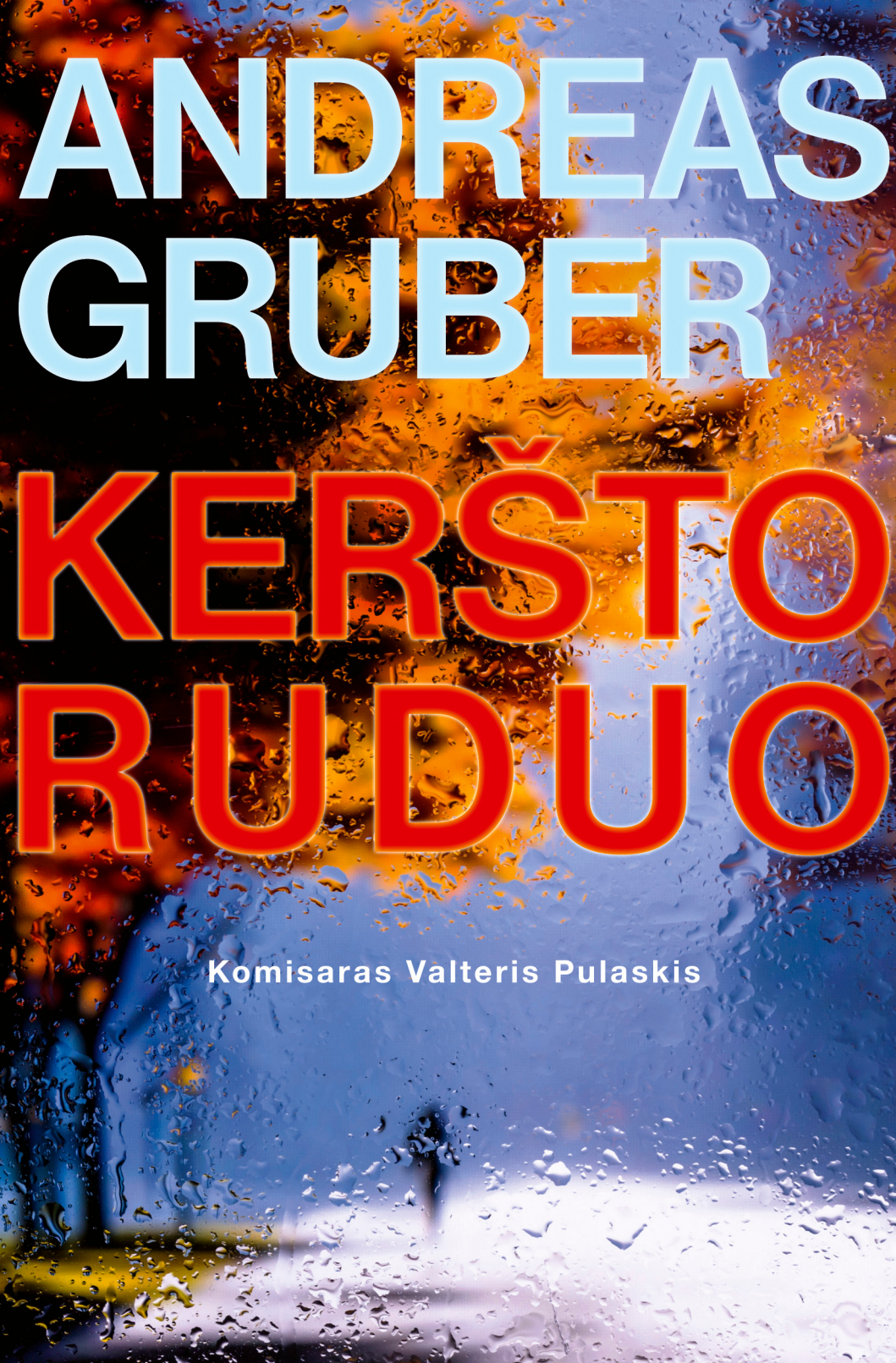

**ANDREAS
GRUBER**

**KERŠTO
RUDUO**

Komisaras Valteris Pulaskis

Kas siekia keršto, tas palieka atviras savo žaizdas.

SERAS FRANCIS BACON

Prologas

Muzika bare grojo gerokai per garsiai. Karlai teko pasilenkti prie Jo, kad išvis galėtų ką nors suprasti.

— Ar važiuoji su manimi? — paklausė jis.

Atėjo viską nulemsianti akimirka.

Ar ji turėtų dar pasibranginti? Jo buvo penkiasdešimties — beveik dvigubai vyresnis už ją — ir tikrai nesižavėjo moterimis, kurios pačios nežino, ko nori. Antra vertus, jis taip pat neturėtų manyti, kad ji su kiekvienu vyru gulasi į lovą vos po trečio pasimatymo. Šiaip ar taip, jis nebuvo eilinis. Iš tiesų jo vardas buvo Johanas. Dirbo chirurgo Vienos bendrojoje ligoninėje ir buvo puikiai treniruoto kūno, nes kasmet dalyvaudavo Vienos maratone. Rudai įdegęs, žilstelėjusiais plaukais, vyras atrodė tarsi aktorius.

Tačiau Karlai buvo svarbiausia, kad po šio susitikimo Jo uždarė savo paskyrą partnerių paieškos svetainėje *Ji ieško jo, senas ieško jaunos*. Šio vyro Karla lengvai nepaleis nuo kabliuko.

— Mielai, — atsakė ji. — Šiaip ar taip, man čia per daug triukšminga, o nuo dūmų jau ėmė graužti akis.

Jo pamerkė jai akį. Jis buvo nerūkantis, todėl Karla prieš dvi valandas metė rūkyti. Jis sumokėjo ir atkišo jai ranką. Karla įsikibo parankėn ir leidosi išvedama iš baro.

Šeštadienio vakarą, šiek tiek po vienuoliktos, Vienos centre tebevyrė gyvenimas. Nors buvo spalio vidury, naktį dvelkė švelnus drungnas vėjelis. Studentai ir turistai su cigaretėmis rankose plepėjo susispietę prie lauko kavinių šildytuvų. Iš barų sklido duslus bosų dundėjimas.

Jo nusivedė Karlą per žmonių minią ir netrukus jie jau lėtaiėjo nuošalia šalutine gatvele.

— Man truputį šalta.

Vyras nieko neatsakęs apglėbė ją per pečius, ir Karla prisi-

glaudė prie jo. Nuotaika buvo tiesiog tobula. Jo nemūvėjo vestuvinio žiedo. Ant rusvai įdegusios piršto odos nebuvo ir šviesaus ruožo. Karlai vyras papasakojo, kad jo žmona pasimirė prieš dešimtį metų. Jie neturėjo vaikų, ir nuo tada jis gyveno vienas. Paprasčiausiai todėl, kad nepavyko rasti tinkamos moters. Rasti tinkamą partnerį tikrai velniškai sunku — Karla jau buvo tai patyrusi.

Neseniai internete ji buvo susipažinusi su vienu vyru ir jis taip pat po trečio pasimatymo pakvietė į savo namus. Vyrukas gyveno puikiam bute tobuloje vietoje Pirmajame rajone, bet Karlai teko juo labai nusivilti. Jo, priešingai nei ankstesnysis, buvo išsilavinęs, mandagus ir gerų manierų. Jis nė už ką nebūtų mėginęs jėga pasiguldyti merginos į lovą. Visų pirma tikriausiai padarytų kokteilį iš gėrimų, laikomų namų bare, tada nusivestų į balkoną, pasodintų ant pinto krėslo, apkamšytų pledu ir pafilosofuotų apie gyvenimą ir jos svajones. Jai patiko tokie vyrai.

Jie praėjo reklaminių stendą ir pasuko į siaurą šalutinę gatvelę. Karla žinojo šią vietovę, taip pat ir apleistą kino teatrą su didžiuliais, pageltusiais nuo senumo filmų plakatais languose. Neoninė iškaba jau seniai nebešvietė. Ant vieno iš langų puikavosi ryškiaspalvis užrašas: *Nuomojama*.

Jo žingsniavo lygiai tuo pačiu keliu, kuriuo Karla jau ėjo prieš porą dienų. Jie sustojo priešais arkinius vartus, ir Jo iš kišenės išitraukė raktų ryšulėlį.

Karlos kūnas įsitempė. Ji ėmė dairytis.

— Tu čia gyveni?

— Taip, čia gyvena nedaug žmonių, bet man patinka ramybė.

Taip, čia ramu. Ir aš žinau šį namą.

Laiptinėje automatiškai įsižiebė šviesa. Jo nusivedė ją pro aikštelę, skirtą sustatyti dviračiams ir vaikiškiems vežimėliams. Tada jis iškviatė liftą.

Būtent šiame name gyvena tipas, su kuriuo buvo susitikusi vos prieš kelias dienas. Karla tikėjosi su juo nesusidurti — juk ji tikrai šiurkščiai atstūmė vyruką sužinojusi, kad jis sumelavo apie

savo amžių ir pasivadino svetimu vardu. Tačiau jau buvo pusė dvyliktos nakties ir būtų neįtikėtinas sutapimas, jeigu Hansas išeitų iš lifto kaip tik dabar, kai jie laukdami stovėjo laiptinėje.

Lubų lemputė sumirksėjo ir užgeso.

Jo atsiduso.

— Lempa sugedo jau prieš savaitę.

— Taip, — sumurmėjo ji.

Vieną dieną jie vis tiek susitiks — kitaip ir būti negali. Kaip galėtų užkirsti tam kelią? Dieve, kokia kebli situacija! Karla pasakė Jo, kad visai neseniai susikūrė paskyrą toje pažinčių svetainėje ir jis — pirmasis vyras, su kuriuo susitinka. Mergina vylėsi, kad Hansas laikys liežuvį už dantų — jis tikrai nebus suinteresuotas, kad kaimynai sužinotų apie susitikimą su ja.

— Tu atro dai įsitempusi, — konstatavo Jo. — Gal geriau parvežti tave namo? Mes galėtume...

— Ne, viskas gerai. — Ji nusišypsojo. — Pažįstu vieną žmogų, kuris čia gyveno. Nemalonūs prisiminimai, — sumelavo Karla.

— Apgailestauju. Bet tau nereikėtų nerimauti — dabar čia gyvena tik malonūs žmonės.

... išskyrus Hansą.

Ji vis dar ryškiai prisiminė metalinį artėjančio lifto džeržgimą ir tamsiai raudonas sienas.

Prakeikimas!

Karlos galvoje sukosi visos įmanomos įvykių versijos, kurias ji galėtų papasakoti Johanui ir paaiškinti, iš kur pažįsta jo kaimyną. Deja, jos visos skambėjo kvailai. Geriausia būtų kuo greičiau atskleisti tiesą ir prisipažinti, kad ji jau dvejus metus buvo internetinio pažinčių klubo narė. O kas tada? Išsiduoti, kad per tą laiką susitikinėjo daugiau kaip su dviem dešimtimis vyrų — kartais netgi su dviem vienu metu — ir nepaliaujamai ieškojo turtingo išvaizdaus vyruko, kuris sumokėtų už jos architektūros studijas. *Taip, tikrai. Puikus planas, Karla.*

Jie įžengė į kabiną, ir Jo paspaudė penktojo aukšto mygtuką.

Karlai pasidarė negera. Kiek butų tame aukšte? Kiek ji galėjo prisiminti — du. Vadinasi, Jo gyveno greta jai pažįstamo vyruko iš pažinčių svetainės.

— Kiek laiko čia gyveni? — pasidomėjo ji.

Liftas džergždamas pajudėjo aukštyn.

Jo ėmė sukti ant piršto raktų ryšulį.

— Dvejus metus. Nuomos kaina už šimtą kvadratinių metrų palyginti nedidelė, be to, tau patiks vaizdas pro langą. Iš stogo terasos pamatysi Šv. Stepono katedrą.

Aš jau žinau tą vaizdą.

Liftas atsidarė, ir Jo nuvedė ją per koridorių prie buto durų, šalia kurių po skambučio mygtuku kabėjo lentelė.

Johanas.

Viskas paaiškėjo. Viešpatie, kaip galėjo būti tokia kvaila? *Juk čia — tas pats butas!* Dar prieš kelias dienas jame gyveno Hansas, o šiandien jau įsikūręs Jo. *Jūs norite mane apkvailinti?* Jis atidarė duris ir įžiebė šviesą. Karla pamatė tamsiai raudonus kiliminius takus, paveikslus ant sienų, raudonmedžio komodą ir batų spintą. Visus šiuos daiktus ji atpažino.

— Eikš vidun!

— Aš...

Kažkas jos viduje priešinosi ir neleido žengti į butą. Antra vertus, ji būtinai norėjo išsiaiškinti, koks spektaklis čia vyksta.

— Ateik, padarysiu mudviem ko nors išgerti.

Jis švelniai truktelėjo merginą svetainėn. Karla pamėgino nuslėpti sutrikimą.

— Tu gyveni vienas?

Vyras šyptelėjo.

— Žinoma.

Koks šlykštus spektaklis čia vyksta?

Jo padėjo jai nusivilkti paltą.

— Ar turi brolių?

Koks kvailas klausimas! Tikriausiai Hansas jam papasakojo apie ją. Ar abu vyrai sumanė ją apmulkinti? Ne, tai neįmanoma. Tai, kad ji atsidūrė šioje vietoje, buvo neįtikėtinas sutapimas. Juk tai ji pirma užmezgė kontaktą su Jo, o ne atvirkščiai.

— Ne. Kodėl tau kilo tokia mintis? Ar tau panašu, kad turiu?

Karla perbraukė pirštu per komodos medieną ir pastebėjo, kaip smarkiai dreba jos ranka.

— Čia viskas taip švaru.

— Aš samdau valytoją, kuri ateina kartą per savaitę.

... ir tada užleidi savo butą draugui, kad jis galėtų vestis čia moteris.

— Sėskis ant sofos. Aš padarysiu mudviem ko nors išgerti, gerai?

Ačiū, aš žinau, ko paprašyti.

— Kokteilį „Margarita“, jeigu turi iš ko sumaišyti.

— Taip, turiu.

Aš žinau.

Karla nuėjo į svetainę. Ji žinojo, kur yra šviesos jungiklis, ir pasuko jį, kad blausi šviesa taptų ryškesnė. Ant sienos greta afrikietiš-kų kaukių kabojo ir šiuolaikiškų paveikslų. Taip pat patalpą puošė senovinis kardas ir golfo lazda su parašu ant rankenos. Tačiau virš pianino ir šiuolaikiško muzikinio centro — toje vietoje, kurioje vos prieš savaitę kabojo įrėmintos Hanso nuotraukos, — dabar puikavosi Johano atvaizdai. Karla apžiūrino fotografijas. Jos širdis daužėsi kaip pašėlus. Kokiais ryšiais buvo susiję abu vyrai?

Ji girdėjo, kaip virtuvėje Jo varstė spintelių dureles ir pylė į taures gėrimą. Tada, vildamasi, kad mediena nesugirgždės, svetainėje paskubomis atidarė kelis stalčius. Pasikuitusi tarp staltiesių, peleninių, žvakių ir kortų malkų ji aptiko... įrėmintas Hanso nuotraukas. *Juk negali būti tiesa!* Atvaizdus atpažino. Apie kiekvieną iš jų Hansas buvo papasakojęs po istoriją. Sakė, kad jau daug metų gyvena vienas ir tik visai neseniai ryžosi užsiregistruoti pažinčių svetainėje, susirasti bendramintę moterį, su kuria galėtų drauge

užsiimti mėgstama veikla. Šitą istoriją Karla jau žinojo. Tam tikra prasme labai panašią į Johano pasakojimą — gerai pasvarsčius, beveik tokią pačią. Ar čia slypėjo sėkmę atnešanti gudrybė, abiejų vyrų naudojama moterims privilegija?

Karla pastebėjo, kaip jos ranka susigniaučė į kumštį. Sukilo pyktis. Kaip galėjo šitaip suklysti dėl Johano? Du vyrukai, kurie...

Po velnių, kas tai?

Po servetėlės rado dar vieno nepažįstamo maždaug penkiasdešimties metų vyro nuotrauką. Šiuo butu naudojosi net *trys* vyrai! Pastarojo veido oda buvo išsiplėtusiomis poromis, nosis didelė ir gumbuota, o plaukai išretėję. Jis atrodė kaip tipiškas beviltiškas šeimos tėvas. *Kaip tai suprasti?*

Karla koridoriuje išgirdo Jo žingsnius ir skubiai uždarė stalčių. Šį kartą mediena sugirgždėjo.

Jo įėjo į kambarį ir padavė jai kokteilį su kapotu ledu bei gabalėliu žaliosios citrinos.

— Už tave. Juk greitai tavo gimtadienis.

— Po šešių dienų.

Karla gurkštelėjo iš taurės, tačiau tik suvilgė lūpas. Ji jau ir taip buvo per daug išgėrusi ir turėjo kuo greičiau išsiblaivyti.

— Sėskis ant sofos. O gal nori, kad eitume ant stogo terasos?

— Jau esu joje buvusi.

Jo suraukė kaktą ir žvilgtelėjo į terasos duris. Vaizdą uždengė sunki užuolaida.

— Liaukimės žaisti šį žaidimą. — Ji taip stipriai spaudė rankoje taurę, jog bijojo, kad bet kurią akimirką gali nulūžti kojelė. — Kiek moterų jūs jau buvote pasiguldę ant šitos sofos?

Jo pastatė savo taurę ant pianino.

— Pasiguldę? *Mes?*

— Neapsimetinėk kvailesniu, negu esi iš tiesų, — toliau puolė Karla. Iš jos balso akimirksniu pradingo visas meilumas ir žavesys, tačiau dabar jai neberūpėjo. — Koks tavo tikrasis vardas?

Johanas ėmė artintis prie jos.

— Kas tau staiga užėjo? — Jis žvelgė į ją skeptišku žvilgsniu. — Ar tu — privati detektyvė?

— Ką? — Karla garsiai nusikvatojo. — Aš su tavimi buvau sąžininga, bet negalėčiau to paties pasakyti apie tave! Tu ši butą nuomojiesi drauge su dar dviem bičiuliais, tiesa?

— Ir kas toliau? — provokavo jis.

— Tikriausiai visi trys esate vedę ir įsigijote šį butą, kad galėtumėte pasikeisdami po kelias valandas laisvai pasiganyti, — kalbėjo ji, apimta įniršio.

Vidinis balsas kuždėjo, kad dabar būtų geriausia laikyti liežuvį už dantų, skubiai sprukti iš buto ir, įsėdus į taksi, kuo greičiau važiuoti tolyn nuo šio pamišėlio. Vis dėlto per kelias pastarąsias minutes Karlos širdyje susikaupė tiek daug pykčio, kad turėjo jį išlieti. Juk dėl šio lengvabūdžio vėjais paleido visą savaitę!

Jis visai prisiartino.

— Kalbėk toliau.

Karla numojo ranka.

— Jūs sakote, kad išvykstate į komandiruotę arba suteikiate alibi vienas kitam... džentelmenų vakaronė ar dar kas nors panašaus. Tada belieka sukeisti nuotraukas ant sienos ir galima apsimesti turtingu vienišu vyruku. Ir tokios kvailos moterys kaip aš papuola į jūsų pinkles.

— Tu tikrinai stalčių?

Ji nieko neatsakė.

Jo suėmė ant sienos pritvirtintą golfo lazda ir iškėlė iš laikiklio.

— Ką tai reiškia? — Karla isteriškai nusikvatojo. — Tu ketini man grasinti?

Jis papurtė galvą.

— Ar *tu* ketini man grasinti?

— Po velnių, ne. Tiktai noriu išeiti iš šio prakeikto buto ir daugiau niekada tavęs nesutikti.

Kai Johanas ėmė artintis su golfo lazda rankoje, Karla šliūkštelėjo gėrimą jam į veidą ir, sviedusi šalin taurę, išbėgo iš svetainės.

Girdėjo, kaip už nugaros ant parketo sudužo stiklas.

Staiga ji visiškai išsiblaivė. Greitai pasiekė koridoriaus galą, bet suknistos durys buvo užrakintos! Karla suskato klebenti rankeną ir daužyti varčią. Apimta panikos, dairėsi aplinkui. Spynoje rakto nebuvo.

— Gelbėkit!

Tada kažką išgirdo už nugaros. Ten stovėjo Johanas. Jam nuo veido varvėjo alkoholinis gėrimas. Vyras užsimojo golfo lazda.

Karla atsipeikėjo gulomis ant nugaros. Siaubingai skaudėjo galvą. Pažvelgė į lubas. Šviestuvai atrodė pažįstamas. Jis buvo Johano... arba Hanso... arba to trečio vyruko gumbuota nosimi. Dabar šviesa buvo išjungta. Kambaryje viešpatavo prieblanda. Mergina pasuko galvą ir pajuto stiprų skausmą smilkiniuose. Golfo lazda vėl kabėjo ant sienos.

Tvyrojo valymo priemonių kvapas.

Karla pabandė pasikelti, bet negalėjo pajudėti. Po perkūnais! Pakėlusį galvą pamatė, kad guli beveik nuoga, tik su liemenėle. Ir ji tysojo ant didžiulio plastiko plėvelės lakšto, kuris, kiek mergina įstengė įžiūrėti, buvo išskleistas per visą svetainę. Sunkios užuolaidos kabėjo užtrauktos.

Pro plyšį vidun krito blanki šviesa. Ar tebebuvo naktis, ar jau aušo rytas? Nepaisant tamsos, ji pamatė, kad visi baldai buvo nustumti į šoną. Kampe stovėjo trikojis stovas su fotoaparatu. Mirkėjo raudona lemputė. Objektyvas buvo nukreiptas į ją.

Kokie nesveiki dalykai čia vyksta?

Ir kodėl aš galiu tik pasukti galvą, bet nepajėgiu pajudinti kitų kūno dalių?

Kiek Karla suvokė, jos rankos ir kojos nebuvo surištos, tačiau ji nieko nejautė.

Už savęs išgirdo šnarėjimą.

— Taip, aš tau sumelavau.

Johano balsas!

Karla pamėgino pasukti galvą.

— Bet apie vieną dalyką pasakiau tiesą — aš *esu* gydytojas!

— Leisk man išeiti, iškrypęs parše! — sušuko ji.

— Apgailestauju, tai neįmanoma. — Jis apėjo aplink ją ir atsis-tojo priešais. — Tu nebegali vaikščioti. Tavo stuburas sulūžęs. Esi paralyžiuota nuo kaklo žemyn.

Iš pradžių mergina nesuprato jo žodžių. Jo stovėjo priešais ją avėdamas lakinius batus, mūvėdamas juodas kostiumo kelnės, apnuoginta viršutine kūno dalimi. Buvo aiškiai matyti kiekvienas pečių, rankų ir pilvo raumuo. Vyro krūtinė buvo nuskusta ir bliz-gėjo kaip stiklas... o ant odos buvo didžiulės bjaurios tatuiruotės.

Ir jos švytėjo!

Piešinių kontūrai atrodė vaiduokliškai, tarsi po oda šviestų vyšninės spalvos neoninės lemputės. Jų švytėjimas atspindėjo net stiklinėje vitrinoje. Ant krūtinės ir pilvo ištatuiruotas išsiritęs šokantis skorpionas su iškištu geluonimi. Visgi didžiausią šurpą piešinys kėlė dėl to, kad buvo trimatis. Skorpionas atrodė taip, tarsi būtų skausmingai pradeginęs Johano vidurius.

— Ką tu pasakei? — sunkiai kvėpuodama paklausė Karla.

— Kad tu paralyžiuota, mano mieloji.

Ji nesėkmingai pamėgino pajudinti pirštus.

— Aš nukritau?

Vyras papurtė galvą ir tuo pat metu patraškino pirštų sąnariais.

— Aš tau sulaužiau trečiąjį kaklo slankstelį.

— Gelbėkit! — kiek įmanydama garsiau suriko Karla. Ji nega-lėjo išriesti kūno. Staiga sutriko kvėpavimas. — Gelb...

Jo jau buvo palinkęs virš jos ir grūdo į burną nosinę. Klara pamėgino įkąsti jam į pirštą, bet vyras jau spėjo užspausti kaištį odiniu dirželiu.

Ji akimirksniu pradėjo dusti. Apėmė panika.

Ištrauk tą daiktą man iš burnos!

Iš akių kampučių tryško ašaros. Ėmė pykinti. Atrodė, kad tuoj išvirs visas skrandžio turinys.

— Nusiramink! Ramiai kvėpuok pro nosį, antraip — tau galas.

Klara pamėgino suvaldyti rijimo instinktą ir ramiau kvėpuoti.

Visa tai — tik košmariškas sapnas! Tai nevyksta realybėje.

Ji girdėjo savo kraujo šniokštimą. Johanas atsistojo ir pradingo tamsoje už jos. Karla matė tik tamsoje švytinčius skorpionus ant jo krūtinės, žastų ir šonų. Netrukus vyras vėl pasirodė priešais ją.

Nieko nepasakęs jis ant plastikinės plėvelės greta jos pastatė didžiulį metalinį lagaminą ir lėtai atidarė.

I

Po metų

Trečiadienis, spalio 26 d.

Prekybos taškai Leipcigo oro uosto išvykimo salėje vėrėsi vangiai. Kai kurios parduotuvės jau kvietė apsipirkti, tačiau daugumos vitrinas tebedengė ritininės užuolaidos. *Velniškai ankstus metas*, — pagalvojo Valteris Pulaskis. Vos kiek daugiau nei dvi dešimtys žmonių stūmė vežimėlius su lagaminais į bagažo registravimo zoną. Pulaskiui atrodė, kad kiekvieną kartą atvykęs čia mato vis mažiau keleivių. Nejaugi šiais laikais žmonės nebeskraidė?

— Tėti, nenuataisyk tokio veido!

Pulaskis pažvelgė į dukrą. *Sunku patikėti, kad taip greitai auga savi vaikai!*

Jazminai palengva virstant jauna suaugusia moterim, Pulaskis vis skaudžiau suvokė, kad pats greitai sensta. Jau penkiasdešimt ketveri! Jis, vienišas tėvas, sugebėjo išauginti Jazminą į jauną protingą panelę netgi neturėdamas žmonos, kuri mirė prieš aštuonerius metus.

— Tėti, tu pažadėjai man kasdien parašyti žinutę.

— Taip, pažadėjau.

— Be to, pažadėjai sulėtinti tempą.

— Aš tą ir darau!

Jazmina kilstelėjo antakius.

— Pagalvok apie astmos priepuolius! Jokio bereikalingo krūvio! Girdėjai, ką pasakiau?

Jis reikšmingai pavartė akis.

— Taip, mama. — *Jie tampa suaugusiais! Ir dar kaip!*

Jazmina užsimetė ant pečių kuprinę. Jis norėjo padėti užsegti diržą, bet dukra buvo greitesnė. Ji atsisveikindama pakštelėjo tėvą į skruostą, priekaištingai sumurmėjo „Tu badaisi“ ir stumdama savo vežimėlį patraukė link pasų kontrolės zonos.

Iš nugaros buvo panaši į motiną. Ilgi rudi plaukai, siauri pečiai, šiek tiek spyruokliuojanti eiseną. Jazmina atrodė ne penkio-likos, o vyresnė... ir tai ji šiek tiek baugino. Tačiau visi pokyčiai, kurie nekelia baimės, nėra tikri.

Jazmina avėjo sportinius batelius, mūvėjo dizainerių kurtus skylėtus džinsus, vilkėjo raudonus languotus marškinius, ryšėjo šilkinį šaliką ir buvo užsimetusi vėjinukę. Jos plaukuose buvo akiniai nuo saulės.

Akinių tau neprireiks, mieloji. Juk dabar — spalį!

Šis rytas prasidėjo šviečiant saulei, bet per artimiausias tris savaites oras pasidarys bjaurus, ypač Škotijoje. Oro temperatūra vargu ar pakils aukščiau penkių laipsnių. Pulaskis tai sužinojo pavaršęs internete, tačiau taip ir neišdrįso pasakyti dukrai. Jazmina jo pastabą būtų palaikiusi globėjišku elgesiu. Prieš šešis mėnesius jiedu kardinaliai apsikeitė vaidmenimis. Dabar ji buvo suaugusi moteris, kuri rūpinosi juo. *Kaip ironiška!* Vis dėlto tėvo liga ir darbas mergaitei kėlė nerimą, todėl Valteris leido jai imtis globėjos vaidmens. Dabar, stebėdamas ją išvykstančią, tėvas velniškai didžiavosi, kad dukra pati yra savo gyvenimo šeimininkė ir tiksliai žino, ko nori. O kai pasidarys šalta, galės pasinaudoti turima išankstinio apmokėjimo kredito kortele su penkiais šimtais jo įdėtų eurų. Bet kada užėiti į parduotuvę ir nusipirkti šiltesnę striukę.

Po akimirkos Jazmina pradingo už parduotuvių. Taigi, dabar ji tikrai išvyko! Ji vos neatsisakė trijų savačių kalbos kursų Edinburge, kai jo astmos priepuoliai vėl padažnėjo. Visgi tai buvo didžiulė dukros svajonė, ir Valteris nenorėjo jos sugriauti. Jis išsitraukė iš kišenės inhaliatorių ir įkvėpė.

Nueidama Jazmina neatsigręžė, bet Pulaskis žinojo, kad ji dar kurį laiką nepastebimai žvilgčios iš už sukamojo stendo, kad pamatytų, kiek laiko jis stovės pasų kontrolės zonoje.

Jis apsisuko ir nuėjo per salę. Šalia jo pasišokinėdami kilo eskalatoriaus laipteliai. Valteris norėjo atsistoti ant suoliuko ir pa-

laukti, kol švieslentėje bus patvirtinta, jog lėktuvas į Edinburgą išskrido. Tačiau suskambo jo mobilusis telefonas.

Viešpatie! Jazmina nekantravo pasikalbėti su juo telefonu. Valteris išsitraukė iš striukės kišenės mobilųjį. Bet skambino ne Jazmina, o kažkas iš biuro.

— Pulaskis, — atsiliepė jis.

— Labas, Valteri. — Tai buvo jo viršininkas Horstas Fuksas. — Ar tavo mažylė jau sėdi lėktuve?

— Ji ką tik praėjo pasų patikrą.

— Gerai. Vadinasi, tu vėl tarnyboje... Elsterbekene* po Cepelino tilto stovi laivas.

— Ir ką? — paklausė Pulaskis, nors jau nuspėjo, koks bus atsakymas.

— Laivo sraigte įstrigęs jaunos moters lavonas.

Elsterio vanduo tarsi juodas kilimas tingiai plaukė po Cepelino tiltu. Upę dengė labai plonas rūko šydas. Saulė ką tik pasislėpė už debesų. Po pilku dangumi vanduo pasidarė dar šiurpesnis ir atrodė be galo paslaptingas. Idilę trikdė tik mirgulinuojanti mėlyna šviesa.

Paradoksalu, tačiau braudamasis pro pakrantės medžius ir su sunkiu tarnybiniu lagaminu rankoje leisdamasis nuo šlaito į patiltę jis galvojo apie Jazminą. Apie jos skylėtus džinsus ir marškinius trumpomis rankovėmis, apie oro kondicionierių lėktuve ir velniškai blogą orą Edinburge.

Prie tilto per betoninę atramą pasilenkė pareigūnas.

— Jūs — iš kriminalinės policijos? — šūktelėjo jis.

— Ne, iš Sveikatos ministerijos, — sunkiai kvėpuodamas at-rėžė Pulaskis.

Ko gero, jam tai būtų labiau priimtina nei dabartinės tikrosios pareigos. Vyru, kuris dėl astmos priepuolių atsidūrė ant iš-

* *Elsterbecken* — dirbtinis 2650 m ilgio vandens telkinys Leipcige, suformuotas nukreipus Baltojo Elsterio vandenį.

ankstinės pensijos slenksčio, budinčioje kriminalinėje tarnyboje paprastai nebeduodavo standartinių tyrimų. Prieš daugelį metų jis buvo didelis Federalinės kriminalinės tarnybos šulas, tačiau po žmonos mirties pasiprašė perkeltas į budinčią kriminalinę tarnybą. Mažiau kelionių... ir mažiau pavojų. Vis dėlto darbas gatvėse liko. Jis buvo tinkamas Pulaskiui, nes veikla biure, sėdint priešais monitorių tarp visų fotelių pirdžių ir kaklaraiščiais pasidabinusių puošėivų, jam būtų tolygus mirčiai. Arba mirtis grėstų jiems.

Policininkas sutrikęs pažvelgė į Valterį.

— Valteris Pulaskis, Leipcigo kriminalinė policija, — galų gale prisistatė jis ir parodė tarnybinį pažymėjimą, kuris buvo toks senas, kad jame nieko nebebuvo galima įžiūrėti. Parodyti dokumentą reikalavo instrukcijos, o į visa kita jam buvo nuspjauti.

— Mes...

— Manęs nedomina, — suniurzgė Pulaskis. — Išjunkite mėlynus švyturėlius. Ne visiems būtina žinoti, kad čia yra ką pamatyti. Tada užtverkite kelią nuo gatvės į patiltę — čia gali bet kas nusileisti. Taip pat ir upės vagą mažiausiai po penkiasdešimt metrų į abi puses, o tada... — jis nutilo. — Ką tam laive veikia žmonės?

Po pirmąją tilto arka stovėjo keturių metrų ilgio baltas sportinis kateris. Nors žinoma, kokio gylio yra Elsterbekenas. Na, jam būtų vis tiek, net jeigu kilis būtų slydęs žvyru. Laivagalyje stovėjo vyresnio amžiaus vyras ir moteris, abu smalsiai pasilenkę per parapetą. Jų veiduose nebuvo matyti liūdesio pėdsakų. Vadinasi, jie žuvusios moters nepažinojo.

— Jie — laivo savininkai.

— Taip, ir ką? — suriko Pulaskis. — Pačiupkite juos abu, užsirašykite asmens duomenis ir išlaipinkite iš laivo!

— Kur mums juos vežti?

— Į „Burger King“ restoraną, o kurgi dar? Žinoma, kad į apklausų kambarį Dimitrovo gatvėje. Tegul ten palaukia manęs. Būsiu po valandos. Per tą laiką daugiau niekam neleidžiu čia vaikščioti. Aišku? Ir atsiųskite laidojimo įmonės atstovą.

Virš betoninio parapeto pasirodė dar vienas policininkas. Jis stebėjo, kaip Pulaskis, skindamasis kelią pro krūmynus, kepurėnėjasi tilto pylimu žemyn.

— Labas rytas, Pulaski. Matau, ir vėl puikiai nusiteikęs.

— Taip yra visada, kai matau jus.

Pulaskis pastatė lagaminą greta betoninės tilto atramos pagrindo. Šalia putodamas šniokštė vanduo. Po tiltu tvyrojo kanalizacijos tvaikas. Ant konstrukcinio plieno tinklelio, kyšančio iš betono, tupėjo burkuojantys balandžiai. Tie padarai buvo apdergę viską aplinkui.

Kol pareigūnai išlaipino iš laivo ir nuvedė prie patrulio automobilio pagyvenusią porą, Pulaskis nufotografavo katerio laivagalį. Vandenyje, kurio gylis čia siekė vos pusmetrį, į laivo sraig tą buvo pakliuvusių šakų ar plonų kamiengalių, lapų bei dumblių. Iš vandens kyšojo dvi nuogos rankos, viena mentė ir veidu žemyn vandenyje plūduriuojančios moters galva. Iš šono Pulaskis įžiūrėjo blauzdą ir baltą kulną.

Prakeikimas!

Galūnės buvo taip nenatūraliai persuktos, kad Pulaskis iš pradžių pamanė, jog mato du kūnus. Bet iš tiesų buvo tik vienas.

— Jaunuoli, ar čia neturėtų atvykti kas nors iš kriminalistų? — sušuko pagyvenusio moteris ir, pareigūnui dar nespėjus jos stumtelėti patrulio automobilio link, dar kartą pasilenkė per betoninį parapetą. — O gal teisingumo medicinos ekspertas?

Jaunuoli! Oho!

— Taip, jūs teisi! — sušuko Pulaskis ir trumpam pažvelgė į viršų. — Būtų geriausia, jeigu mes nedelsdami susisiektume su prezidentu ir vidaus reikalų ministru. Galimai kilo pavojus nacionaliniam saugumui.

— Tikrai?

— Taip, žinoma.

Viešpatie, kai kurie žmonės... Be to, ta pareigybė vadinama „teismo medicinos ekspertas“. Meikė buvo viena iš geriausių, tačiau

ji galės apžiūrėti lavoną ne anksčiau nei šis atsidurs ant skrodimų stalo. Bet prieš iškviestas gydytoją mirčiai konstatuoti Valteris ketino pats ištraukti kūną, kad nereikėtų laukti visą valandą.

Jis nusiavė batus, nusimovė kojines ir iki kelių pasiraitojo kelnes. Tada ant rankų užsitempė latekso pirštines ir įbrido į šaltą vandenį. Nupurtė drebulys. Akmenuotas dugnas buvo slidus ir atrodė tarsi padengtas šliužų kilimu. Laimei, Jazmina buvo užsienyje. Antraip ji tikrai rytojaus laikraštyje būtų pamačiusi įvykio vietos nuotraukas ir pasidomėjusi, ar jis pats ištraukė lavoną iš upės.

Vanduo siekė Pulaskiui iki kelių. Jis paslydo ir, kad neparkristų, įsitvėrė į laivo išorėje esantį variklį. Prakeikimas! Briauna buvo aštri. Nors jis neišsiplovė, tačiau sušlapo kelnes iki pat tarpukojo, o automobilyje neturėjo jokio plėdo.

Pagaliau tvirtai atsistojęs — viena ranka įsikibęs į katerį, o kojomis įsirėmęs į slidžius dugno akmenis, — Pulaskis galėjo pasilenkti prie lavono. Paėmęs ant krūtinės kabantį fotoaparata, padarė keletą nuotraukų. Tada suėmė lavono galvą už plaukų ir iškėlė iš vandens. Buvo matęs daugybę skenduolių, todėl jau niekas nebegalėjo šokiruoti.

Vaizdas palyginti netgi nekaltas. Pulaskio spėjimu, jauna, maždaug dvidešimties metų moteris. Nors akis jau dengė pilkas šydas, jų dar nespėjo apkramtyti žuvys. Tikriausiai velionė plūduriavo vandenyje ne ilgiau kaip dvidešimt keturias valandas.

Pasiraitojęs marškinių rankoves Pulaskis apčiuopinėjo moters kūną. Laivo sraigtas jos neužmušė. Oda nepažeista. Galbūt nelaimėlė įkrito į vandenį ir nuskendo, o srovė nunešė prie katerio. Bet kodėl ji nuoga?

Galbūt tai — nelaimingas atsitikimas, kurio mįslę galima greitai įminti. Pakaks pastabų prie bylos, šiek tiek popierizmo, pokalbių su artimaisiais — ir tyrimas baigtas. Dirbdamas budinčios kriminalinės tarnybos tyrėju jis jau įprato atlikti paslaugaus parankinio vaidmenį: pirmas atvažiuoti į nusikaltimo vietą ir ją aptverti, išsiaiškinti, ar apskritai įvyko nusikaltimas, apklausti liu-

dininkus, paimti pirštų atspaudus ir išdėstyti faktus taip, kad Federalinės kriminalinės tarnybos pareigūnams nereikėtų teptis rankų. Toks buvo Pulaskio darbas ir jis pats tokio norėjo.

Kad vėliau iš Meikės galėtų sužinoti mirties laiką, jis turėjo išmatuoti vandens ir lavono temperatūrą. Bet pirma vieno, paskui — kito. Pirmiausia reikėjo ištraukti mirusią moterį iš vandens.

— Gal jums padėti? — paklausė policininkas, pasilenkęs per parapetą.

— Taip. Išvirkit man šotį kavos ir atneškit iš laivo rankšluostį.

— Bet aš...

— Juodos be cukraus!

Pulaskis išlaisvino velionės ranką iš susiraizgiusių šakų. Veikiausiai srovė atnešė šakas drauge su kūnu ir tada viskas sykiu pateko į sraig tą. Pulaskis ant moters plaštakos pastebėjo kraujosruvą.

Savižudybė? Ne, savižudžiai persipjauna arterijas.

Kai negyvėlę pagaliau apvertė ir pakišęs ranką po smakru ištempė į krantą, moters galva nusviro į šoną. Ant miego arterijos taip pat buvo kraujosruva, tarsi kraujagyslė būtų pradurta adata.

Taigi, tikrai ne savižudybė. Moters juosmenį juosė nailoninė virvė, jos galai buvo nukarę į vandenį. Be to, kojos taip pat keistai plūduriavo vandenyje.

Kai Pulaskis gaudydamas orą galų gale sėdėjo ant kranto ir velionę tarsi lėlę marionetę laikė ant rankų, jis jau žinojo priežastį. Moters kūne akivaizdžiai sulaužyta daugybė kaulų.

Užuot ėjęs pietauti, Pulaskis sugrįžo namo, nusiprausė ir persirengė. Dabar jis stovėjo lifte su byla rankoje ir buvo pakeliui į rūšį — ten, kur įsikūręs Teismo medicinos skyrius. Pagyvenusios poros apklausa truko vos pusvalandį. Plaukdami savo kateriu jie visiškai pasiklydo Leipcigo upėse. Iš tiesų ketino Elsteriu ir kanalais nuplaukti per visą slėnyje įsikūrusį miestą iki Kospudeno ežero*. Koks beprotis gali imtis tokio žygio? Jiems pritrūko dyzelino, todėl visą dieną prastovėjo prisišvartavę po Cepelino tiltu. Tiesiog šiaip! Kitą rytą jie pripildė baką, bet variklis nebeužsivedė. Tada jie aptiko šakose įsipainiojusį kūną ir iškviatė policiją.

Patrulio automobilis nuvežė porelę atgal į laivą, o Pulaskis nuvažiavo į Teismo medicinos ekspertizės skyrių. Jo patirtis bylojo, kad abu pagyvenę žmonės neturėjo nieko bendra su žmogžudyste ir kad kūnas buvo įmestas į Elsterį už kelių kilometrų aukštyne upe. Pulaskis spėjo, jog tai nutiko radimo išvakarėse, bet Meikė tikriausiai galės jam papasakoti daugiau.

Be to, jis jau žinojo velionės tapatybę. Tai buvo jauna moteris iš Berlyno. Vos devyniolikos metų. Iš pirštų atspaudų identifikavo ją kaip Natali Sukovą, kuri anksčiau buvo teista už narkotikų laikymą. Iš pradžių mergina gyveno Čekijoje, o į Berlyną prieš penkerius metus persikėlė su motina. Daugiau apie ją nieko nebuvo žinoma.

Pulaskio kolegos Berlyne surado merginos motiną. Kaip dažnai pasitaiko, moteris nenorėjo patikėti tuo, kas įvyko, kol nepamatė savo akimis. Taigi, motina atvyko nedelsdama. Ji jau buvo Teismo medicinos ekspertizės skyriuje. Pulaskiui buvo paranku, nes jis galėjo asmeniškai apklausti moterį.

* *Cospudener See* — dirbtinis vandens telkinys kiek piečiau Leipcigo.

Jis išlipo iš lifto kabinos ir nuėjo į lavoninę. Pasikišęs dokumentus po pažastimi stumtelėjo duris. Patalpoje tvyrojo slogus ligoninės kvapas, kurio jis negalėjo pakęsti nuo žmonos mirties.

Apatiniai Leipcigo universitetinės ligoninės aukštai buvo Meikės valdos. Ji kaip tik traukė stalčių iš chromuotos spintos. Šalia jos stovėjo moteris — tikriausiai Natali motina. Tėvai, kuriems tekdavo lavoninėje atpažinti savo vaiko kūną, visada atrodydavo apimti neapsakomo skausmo. Valterį persmelkė siaubas vien pagalvojus, kas būtų, jeigu Meikei atitraukus baltą paklodę jam reiktų žiūrėti į išblykusį negyvą Jazminos veidą.

Vis dėlto ši moteris atrodė kitaip — ne tik apimta skausmo, bet ir graužiama kaltės.

— Ar suprantate, ką sakau? — sušuko Meikė ir parodė į savo lūpas.

Matyt, teismo medicinos ekspertė tikėjo, kad jos žodžiai bus geriau girdimi, jeigu ji kalbės garsiau ir pabrėš kiekvieną skiemenį, tarsi kalbėdama su suvokimo problemų turinčiu žmogumi.

Moteris beveik nepastebimai linktelėjo ir nubraukė į šoną savo ilgus, juodus kaip smala plaukus. Jos išvaizda suglumino Pulaskį.

Meikė pažvelgė į ją.

— Viskas gerai?

— Be abejo.

Pulaskis priėjo arčiau ir vėl ėmė apžiūrinėti moterį — šį kartą iš šono.

Kokie griežti bruožai, — tokia mintis pirmiausia atėjo jam į galvą. Bet po granito kauke slėpė grožis, kuris priminė jo velionę žmoną. Natali mama, be abejo, kadaise buvo nepaprastai patraukli. Koks negailestingas kartais gali būti gyvenimas. Pulaskio manymu, moteris buvo neseniai įkopusi į penktąją dešimtį. Aukšta ir liekna, ilgomis blakstienomis, tamsiais antakiais, o jos akys kerinčiai spindėjo tarsi paslaptingas vandens paviršius.

Jis priėjo prie moters ir ištiesė ranką. Jos pirštai buvo ploni, oda šiurkšti, rankos paspaudimas tvirtas.

— Laba diena. Mano pavardė Pulaskis. Aš pranešiau savo kolegoms Berlyne, — prisistatė jis.

Būtų pasakęs čekiškai, jeigu būtų bent truputį mokėjęs tą kalbą. Moteris nužvelgė jį bejausmiu žvilgsniu.

— Mikaela.

Daugiau ji nepasakė nieko, tik Rytų Europos akcentu ištarė savo vardą — „Mikaela“. Sprendžiant iš tono, neturėjo daugiau ką pasakyti.

— Gerai, — tarė Meikė ir reikšmingai pažvelgė į Pulaskį.

Iš jos akių Valteris suprato, jog moteriai dar nebuvo pateikta jokios detalios informacijos, kas nutiko jos dukrai.

Tačiau Pulaskiui buvo aišku, jog Mikaela jau įtarė, kas atsitiko. Jis tai įžvelgė jos akyse.

Meikė atitraukė paklodę. Teismo medicinos skyriaus laborantai jau buvo nuplovę kūną ir nuo jo nebesklido dumblių ir nuotekų kvapas. Priešais juos, apšviestas lubų lempos, gulėjo išblyškęs ir suglebęs veidas užmerktomis akimis.

Vis dar nerodydama emocijų Mikaela žvelgė žemyn. Paprastai po to sekdamas riksmas, raudos, gilūs atodūsiai arba nervų priepuolis. Tačiau dabar nebuvo nieko panašaus. Mikaela spoksojo į negyvą jaunos moters veidą taip, tarsi ji norėtų... ne, tarsi ji privalėtų šį reginį amžiams įrašyti į atmintį.

Meikė įsmeigė į Pulaskį sutrikusį žvilgsnį. *Juk tu sakei, kad čia — motina!* Ir jį patį kelias akimirkas buvo apnikusios abejonės. Tada Mikaela ištiesė ranką ir švelniai palietė velionės skruostą, sakytum būtų norėjusi prižadinti jauną moterį. *Pabusk, mažute, tau metas į mokyklą.*

Tada Mikaela visiškai nutraukė paklodę. Lubose įmontuotų lempų šviesa atsispindėjo nuo balto mirusiosios kūno. Ant jos kelių, ant klubų ties dubens kaulais ir ant kojų pirštų sąnarių po oda buvo pilkų dėmių, kurios atsirado dėl kaulų lūžių. Natali nenukrito ir nebuvo partrenkta automobilio. kažkas tyčia sulaužė jai kaulus... vieną po kito... prieš pat mirtį.

Pulaskis pamatė, kad Mikaela žiūri į mirusią merginą tokiu žvilgsniu, koku gali žiūrėti tik motina. Jai tikrai nepraslydo pro akis dūriai dukters plaštakoje ir alkūnės linkyje. Mergina buvo priklausa nuo narkotikų. Nuo kokių, parodys kraujo tyrimas.

— Man labai gaila, — gergždžiančiu balsu pasakė Pulaskis.

Tada jis įkišo ranką kišenėn, ištraukė inhaliatorių ir giliai įkvėpė.

Meikė atsikrenkštė.

— Jai buvo...

Pulaskis beveik nepastebimai papurtė galvą. Dabar ne laikas kalbėti apie sulaužytus kaulus. Ir apie tai, kad žudikas klįjais sulipdė Natalijos kojų ir rankų pirštus. Pulaskis nenutuokė kodėl.

— Ji mirė nuo trijų dūrių, — pasitaisė teismo medicinos ekspertė ir parodė į kirkšnį, plaštaką ir miego arteriją. Visose šiose vietose buvo po kraujosruvą. — Ji nukraujavo.

Tiksliau, *žudikas nuleido jai kraują.*

Teismo medicinos ekspertė vėl uždengė lavoną paklode taip, kad būtų matyti tik galva.

Mikaela pakėlė akis.

— Aš noriu žinoti viską.

Artimieji visada nori viską žinoti... iš pradžių. Bet vėliau jie suvokia, kad būtų buvę kur kas geriau neprašyti visko papasakoti. Galų gale Pulaskis linktelėjo.

— Jūsų dukra pavartojo narkotikų. Jos kūnas maždaug trisdešimt valandų gulėjo Elsterbekeno vandenyje, — paaiškino Meikė. — Ji buvo pririšta nailonine virve prie — kaip mes spėjame — kažkokio sunkaus objekto. Dėl povandeninės srovės virvė tikriausiai trynėsi į aštrią metalinę briauną, kol nutrūko. Antraip nebūtume taip greitai radę lavono. Daugiau šiuo metu negalime pasakyti.

— Bet kuriuo atveju tai nebuvo savižudybė, — užbaigė Pulaskis.

Jis turėjo moteriai daugybę klausimų, tačiau juos galėjo užduoti ir vėliau, kai jie sėdės kabinete ir gers kavą.

— Po poros dienų jums reikės vėl atvykti.

Kalbėdama Meikė pabrėžė kiekvieną skiemenį. Rodos, ji vis dar nesuvokė, kad Mikaela viską puikiausiai supranta. Moters nekalbumas nereiškė jos kvailumo.

Mikaelos kaktą išvagojo raukšlės.

— Aš nebeturiu pinigų dar vienam traukinio bilietui iš Berlyno į Leipcigą, — ji kalbėjo taisyklinga vokiečių kalba, nors ir su kietu čekišku akcentu.

— Kelionė į vieną pusę ICE traukiniu* kainuoja keturiasdešimt septynis eurus. Jūs tikriausiai...

— Mano vyras — bedarbis, o aš dirbu valytoja.

— Na, ką aš galiu pasakyti? — Meikė nesupratingai gūžtelėjo pečiais. — Jūs *privalote* atvažiuoti. Kriminalinė policija neabejotinai norės užduoti jums keletą klausimų. Be to, jūs turėsite pasirūpinti kūno pervežimu po to, kai jį atiduosime. Ar norite ją palaidoti čia, Leipcige? Jūs...

Pulaskis ją nutraukė.

— Siūlau tai aptarti mano kabinete. Šiaip ar taip, aš vis tiek turiu jums keletą klausimų. Tai užtruks tik valandą. Be to, tikrai rasime sprendimą, kaip komisariatas galėtų padengti jūsų kelionės išlaidas. Sutarta?

Mikaela linktelėjo.

Moteris jam atrodė simpatiška.

— Jūs alkana?

Ji papurtė galvą.

— Norite ko nors atsigerti?

Ji vėl papurtė galvą.

Meikė sutrikusi įsistebeilijo į Pulaskį. Viena vertus, ji tiek daug laiko praleisdavo su mirusiaisiais, kad bėgant metams tapo abejinga gyvųjų jausmams. Kita vertus, ji dažnai jam skambindavo po darbo. Kiek Valteris žinojo, Meikė gyveno viena.

* *Intercity Express* — greitųjų traukinių sistema Vokietijoje.

Labas, mano didvyri. Ar vis dar nori bare išgerti alaus?

Nuo universitetinės klinikos iki Dimitrovo gatvės pėsčiomis galima nueiti per penkiolika minučių, tačiau jis visada atsisakydavo. Visų pirma, jis negėrė alaus, o tik kavą. Maukdavo ją litrais, nors organizmas jau buvo pradėjęs rūgštėti. Be to, po Karinos mirties jis ilgus metus sėdėdavo vienas namuose ir spoksodavo į žmonos nuotraukas, kurias slėpė nuo dukros stalčiuje. Dabar jau buvo susitaikęs su Karinos mirtimi, bet Meikė jam paprasčiausiai netiko. Jai tikriausiai atrodė keista, kad Valteris nūnai maloniai bendravo su kitomis moterimis.

— Gerai, tada aš jus išsivesiu, — pasakė jis.

Mikaela nepajudėjo iš vietos.

— Man reikia dar kai ko... prašau.

Pulaskis atsisuko į moterį.

— Ko?

— Natalijos nuotraukos.

Pulaskis susižvalgė su Meike.

— Mes neradome jūsų dukters tapatybę liudijančio dokumento. Net nežinome, kaip ir kada ji čia atvyko iš Berlyno.

— Jos išvyko į Leipcigą prieš metus, — pasakė Mikaela.

— Jos? — pakartėjo Pulaskis.

— Natalija ir jos jaunesnioji sesuo Dana. Jai šešiolika metų.

— Jūs turite *dvi* dukras? — Pulaskis nusteбęs įsistebeilijo į moterį. — Ar žinote, kur jos gyveno?

Mikaela papurtė galvą. Dabar ji pirmą kartą pažvelgė Pulaskiui į akis.

— Jūs radote Daną?

— Ne.

Byla daug sudėtingesnė, negu atrodė iš pradžių.

— Ar galite man duoti Natalijos nuotrauką? — dar kartą paprašė ji.

Pulaskis atidarė teismo medicinos ekspertės aplanką ir surado Natalijos veido nuotrauką. Merginos plaukai tebebuvo susivėlę,

o drumstuose vyzdžiuose atspindėjo skrodimo lempos šviesa. Jis dvejodamas padavė fotografiją Mikaelai.

— Ačiū.

Moteris trumpai pažvelgė į ją, tada sulankstė lapą ir įsidėjo kišenėn.

Važiudama traukiniu atgal į Berlyną, Mikaela nepaliaujamai žiūrėjo į nuotrauką ir net nematė, kaip už lango pro šalį lėkė peronai ir laukiantiems keleiviams skirtos pastogės. Tik palydovas pertraukė jos mintis. Tačiau vos tik ji parodė bilietą, kurio išlaidas kompensavo Leipcigo policija, ji vėl tučtuoju įsistebeilijo į Natali nuotrauką.

Apsiblaususios akys, įdubę skruostai ir stiklinis, sustingęs žvilgsnis, nukreiptas į nebūtį. Oda mėlynoje skrodimo lempos šviesoje, lūpos dar tamsesnio mėlyno atspalvio, tarsi kūnas būtų užšaldytas. *Kodėl tau taip nutiko?*

Tankių juodų Natali plaukų sruogos krito ant veido taip, tarsi jas būtų sušiaušęs vėjas. Mikaela daugiau niekada nebegalės jų šukuoti šepečiu. Daugiau niekada neužuos jų kvapo. O blogiausia, kad daugiau niekada nebegalės apkabinti dukters.

Jeigu tik nebūtų įkalbėjusi vyro imtis darbo Vokietijoje ir su dukromis persikelti į Berlyną! Taip būtų išvengta avarijos, į kurią jis pateko. Taip pat — ir jos antrosios santuokos. Jai nė už ką nereikėjo griebtis šios avantiūros — reikėjo pasiimti vaikus ir grįžti atgal į Čekijos Respubliką. Blogiausiu atveju ji ten galėjo dirbti valytoja — kaip ir Berlyne.

Į Berlyno centrinę stotį ji atvyko 17.05 ir tuoju pat autobusu nuvažiavo į Griunevaldę — gyvenamąjį rajoną, kurio vilose gyveno daugybė diplomatų, įžymybių bei milijonierių.

Pradėjo temti, išsižiebė gatvės apšvietimas. Pro Mikaelą skriejo vitrinų ir šviesoforų šviesos. Ji drebėjo. Kuo ilgiau važiavo, tuo daugiau žmonių išlipo, kol autobuse liko vos keletas. Žmonės, gy-

venantys šiame rajone, nevažinėjo viešuoju transportu. Kad turėtų kokios nors veiklos, Mikaela parašė žinutę Timui.

Tik dabar grįžau, važiuoju pas Hainbrechtus. Tada keliausiu namo. Aš tave myliu.

Paskutinis sakinyss buvo melas. Ji jau seniai nebemylėjo Timo. Nuo tada, kai jis sumušė ir iš namų išvarė jos dukras. Bet dabar jai reikėjo supratimo ir bent truputėlio šilumos. Kitaip ji išsikraustytų iš proto. Galbūt Timas bent jau šį vakarą skirs jai laiko, tiesiog pasikalbės su ja arba bent išklausys ir leis išsiverkti. Ji nieko daugiau nenorėjo.

Autobusas ją nuvežė į Piuklerio gatvę. Netoli nuo stotelės buvo Hainbrechtų vila. Dviejų aukštų, su balkonu, veranda ir nedideliu priekiniu sodu. Šeimininko mersedesas stovėjo privažiavimo keliuke už kaltinių vartų ir atrodė tarsi tamsi pabaisa. Tik pono Hainbrechto darbo kambaryje degė stalinė lempa, o likusiuose languose atsispindėjo gatvės žibintų šviesa.

Iš tiesų Mikaela šiandien ryte turėjo išvalyti visą šį namą, tačiau sutrukdė Berlyno kriminalinės policijos atstovų vizitas. Iš pradžių Mikaela pamanė, kad pareigūnai nori pasikalbėti su namo šeimininku, bet paskui paaiškėjo, kad su ja. *Leipcige rastas jūsų dukters lavonas. Mūsų kolegos jums turi kelis klausimus. Jeigu įmanoma, reikėtų nuvykti į Leipcigą.*

Ji paliko ranka rašytą raštelį Hainbrechtų vestibulyje ir nuėjo į geležinkelio stotį. Kelionė traukiniu į Saksoniją, apsilankymas Teismo medicinos skyriuje, apklausa pas Pulaskį. Paskui gyvenimas vėl tekėjo įprasta vaga — bent jau kitiems.

Kol namo šeimininkė vakare sugrįš namo, Mikaela turėjo bent jau sutvarkyti indus virtuvėje ir perkloti lovas miegamajame. *Do prdele!** — mintyse nusikeikė ji. Taip, dar reikėjo ištuštinti drabužių džiovyklę. Ji vėl susimąstė apie Natali. Kaip dažnai ji

* Po velnių! (Ček.)

skalbdavo ir lygindavo savo mažosios mergytės drabužius! Ir kaip greitai ji užaugo!

Kai įėjusi į namus ėmė rengtis tarnų kambaryje tartum nieko nebūtų nutikę, akyse pradėjo kauptis ašaros. Mikaela buvo pareiginga ir darbas turėjo nukreipti jos mintis kita linkme. Važiudama traukiniu mąstė kelias valandas. Dabar Mikaela nepratars apie tai nė žodžio. Darbdaviai niekada nerodė užuojautos dėl jos asmeninių sunkumų ir ji jokių būdu negalėjo prarasti šio darbo. Tarsi apimta transo, ji atliko darbus virtuvėje. Mintys klaidžiojo visai kitur.

Baigusi tvarkyti virtuvę, nuskubėjo aukštyn į miegamuosius. Po velnių, skalbiniai vis dar gulėjo suglamžyti rūsyje džiovyklėje. Dabar Mikaela jau buvo viršuje, todėl nusprendė į skalbyklą nueiti vėliau. Ji greitai nutraukė nuo čiužinio lininę paklodę. *Natali, kur tu nakvojai pastaraisiais metais? Vargu ar tokioje šiltoje minkštoje lovoje kaip ši. Ar Dana visą laiką buvo su tavimi? Tačiau kur ji dabar? Ji neatsiliepia tavo mobiliuoju telefonu.*

Netikėtai šalia jos išdygo Hainbrechtas, ir Mikaela vos nesuriko iš išgąščio. Rankos drebėjo. Paklodė nukrito ant lovos. Moteris net neišgirdo, kaip už nugaros atsidarė durys. Ji jautėsi atsidūrusi ties visiško nervų išsekimo riba.

Sunkios brokato užuolaidos buvo užtrauktos. Lauke jau viešpatavo vakaro tamsa, o ant naktinio staliuko degė tik lempa su oranžiniais kutais.

— Mikaela, nedaryk to. — Hainbrechtas paėmė ją už rankų.

Jo oda buvo minkšta ir šilta, tačiau jai vis tiek siaubingai nepatiko šio vyro prisilietimas.

Jis buvo vyresnis nei šešiasdešimties ir dirbo kriminalinėje policijoje, kaip kadaise Timas. Jie pažinojo vienas kitą. Timas ir surado jai šį darbą. Bet Hainbrechtas nebuvo eilinis pareigūnas, o kažkoks didelis šulas. Vis dėlto pareigos neturėjo jokios įtakos niekuo neįspūdingai vyro išvaizdai. Jo balsas buvo duslus, lūpos suskeldėjusios, oda blyški, o veidas — visiškai be emocijų. Kaip

visada vakarais dirbdamas namuose, jis vilkėjo kostiumą, avėjo odinius batus ir ryšėjo kaklaraištį.

— Nereikia, nusiramink. — Jis tarsi atsitiktinai perbraukė pirštais per jos plaštaką.

Mikaela atsitraukė.

— Tu verki. — Jis nušluostė ašarą. — Ar aš tave taip išgąsdinau, mano vaikelį?

Mano vaikeli. Jai buvo pažįstamas šis tonas. Mikaela nekenė jo ir labai tikėjosi, kad Hainbrechto žmona greitai sugrįš. Kai ta moteris būdavo namuose, Hainbrechtas palikdavo ją ramybėje.

— Atsiprašau, kad išėjau iš darbo, bet kai kas nutiko. Turėjau vykti į Leipcigą.

Jis nusišypsojo.

— Turėjai palikti raštelį.

Ji sunkiai nurijo seiles.

— Aš palikau. Vestibiulyje...

Jis priėjo arčiau. Vyriui ant kaktos nukrito plaukų sruoga. Likę išretėję plaukai buvo sušukuoti ant viršugalvio. Mikaela pajuto jo kvėpavimą. Jis neseniai skalavo burną skalavimo skysčiu, bet bjaurus senatvės dvokas iš jo burnos vis tiek sklido. Jis jau niekada nepradings.

— Ar nemanai, kad esi skolinga atsiprašymą už tai, kad išvykai? — Jis nubraukė plaukus jai nuo sprando. — Pavėlavai šešias... septynias valandas... palikai neatliktą darbą... o aš nerimavau dėl tavęs.

Senio galva priartėjo. Jis pabučiavo ją į sprandą.

— Ne, prašau, nereikia! — Ji stipriai užmerkė akis, pajuto išsausėjusias vyro lūpas, prigludusias prie jos odos ir užuodė iš po kostiumo sklindantį prakaito tvaiką. — Prašau, nereikia.

— Kas yra? — šnopusdamas paklausė jis. — Juk aš nieko tau nedarau.

Tuo pat metu jis uždėjo ranką Mikaelai ant klubų ir pabandė ją prispausti prie savęs.

Ji suriko ir tuo pat metu pakėlė ranką. Tikriausiai būtų ir smogusi, bet Hainbrechtas sugriebė jos riešą ir stipriai suspaudė.

— Juk pasakiau... — iškošė pro sukąstus dantis, — ... kad nieko tau nedarau. Ko taip purkštauji?

— Paleiskite mane, — sukūkčiojo Mikaela.

— Aš tik norėjau būti su tavimi malonus, o tu tuoju viską supranti neteisingai. — Jo balsas skambėjo priekaištingai.

Tą akimirką plačiai atsivėrė durys. Tarpduryje stovėjo ponias Hainbrecht. Ji tebevilkėjo paltą. Ši maža moteris savo namuose buvo įvedusi griežtą tvarką — apie tai bylojo ir jos veido išraiška.

— Kas, po velnių, čia vyksta? Kambariai dar nesutvarkyti, džiovyklė pilna skalbinių... Ir prašau pasakyti, ką abu čia veikiate?

Ji įėjo į kambarį ir pažiūrėjo į sukuistą lovą.

Hainbrechtas tebelaikė Mikaelą už rankos.

— Atsiprašau, — prakalbo Mikaela. — Aš turėjau būtinai...

— Taip, jai reikėjo pinigų! — sušuko Hainbrechtas. — Ir aš sugavau tą niekingą kalę, besikuičiančią tavo papuošalų dėžutėje.

Jo veidas buvo ryškiai raudonas, o patamsėjusios miego arterijos išsipūtusios po oda, todėl atrodė kaip gumbuotos šakos.

— Mano papuošalų? — pakartojo namų šeimininkė.

Mikaelą taip pribloškė situacija, kad ji kelias sekundes buvo be amo. *Pinigų? Kokią papuošalų dėžutę?* Ji pažvelgė į savo darbavės naktinį stalelį ir tada viską suprato.

Tuo metu Hainbrechtas jau buvo spėjęs laisvąją ranką atidaryti dėžutę ir ištraukti sagę.

— Ji laikė ją rankoje tuo metu, kai atsitiktinai užsukau į miegamąjį.

— Tai... — Mikaelai ėmė trūkti oro.

— Ar tai — netiesa? — paklausė namų šeimininke.

— Ne, žinoma, netiesa.

— O kaip tada paaiškinsite tai, kad mano vyras laiko jus už rankos?

— Aš... aš... — išlemeno Mikaela, bet daugiau nepajėgė išleisti nė garso.

Hainbrechtas galų gale paleido jos ranką.

— Aš iš karto tau pasakiau, kad nesamdytume žmonių iš Rytų bloko. Jie nepatikimi, ateina pavėlavę arba visai neateina, o galų gale dar ir apvagia tave.

Mikaela pasitrynė riešo sąnarį.

— Aš nieko iš jūsų nepavogiau.

Mintys vėlėsi jos galvoje. Hainbrechtas jau daugybe kartų bandė prie jos priekabiauti, bet šį kartą nuėjo per toli. Jo žmona pagaliau turėjo apie tai sužinoti.

— Jūsų vyras norėjo mane... — prakalbo ji, tačiau pasakyti daugiau neapsivertė liežuvis. Buvo ir tokių akimirkų, kai jis elgėsi su ja maloniai ir supratingai.

— Ką? Aš? — pasipiktinęs suriko jis ir iškėlė į viršų rankas. — Taip ir maniau, kad nereikia prasidėti su ta Rytų bloko kekše. — Jis pažvelgė į savo žmoną. — Marga, juk tu žinai, kad aš...

— Nutilk! — nutraukė šeimnininkė savo vyrą. — Mikaela, užtenka. Būtų geriausia, jeigu dabar susirinktumėte daiktus ir išietumėte.

— O namų tvarkymas?

— Rytoj susirasiu kitą valytoją.

— Bet aš...

— Gerai! — Ponia Hainbrecht išpūtė akis. — Ačiū, tačiau išeikite dabar. Nebenoriu ilgiau jūsų čia matyti.

Nuleidusi galvą Mikaela išėjo iš kambario.

Sužinojęs, kad ją atleido, Timas nuraus jai galvą.